

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Forord

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1998 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-f-txt-shoot-id40ea0505-261b-47a8-986d-83d4d4f277cd.pdf> (tilgået 18. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Dette kan man ikke noksom gjøre sig Rede for, naar man ret vil forstaae at prise den filosofiske Optimisme, i hvilken vi allerede flere Aar befinde os overordentlig vel, ja salige. Posito jeg sætter, og naar jeg siger posito har jeg jo Lov at sætte det Usandsynlige, altsaa posito jeg sætter, at Hr. A. A., hvis Løfter formodentlig ikke har angrebet ham, greb sig an og skrev Systemet. Posito jeg sætter, og naar jeg siger posito, har jeg jo Lov at sætte, hvad der er urimeligere end det Urimeligste, altsaa posito jeg sætter, at hvis Hr. A. A. ikke skrev Systemet, saa skrev Hr. B. B. det – hvad saa? Lader os endnu et Øieblik dvæle ved denne Tanke, som vi vel alle i flere Aar ere fortrolige med: Tanken om Udsigten til Haabet om Systemet. Altsaa for at fatte mig ganske kort, posito jeg sætter, at Systemet kom til Syne her i Kjøbenhavn, hvad saa? Saa maatte man jo læse det, medmindre Hr. C. C. øieblikkelig skulde være saa god og menneskekjærlig at love en Oversigt over Systemet samt at sætte os paa Standpunktet; thi da vare vi frelste igjen ved Løftet. Skete dette ikke, saa maatte man jo læse det. Hvilken Uleilighed, og hvo havde saa endelig Gavn deraf? Maaskee tilfredsstillede det ikke ganske, og det skulde da den ærede Forfatter have for al sin anvendte Flid, medens han ved et Løfte saa let kunde gavne sig selv og Andre mere endnu, end om han skrev et Vidunder af System. Det er dog simpelt og lavt at holde hvad man lover, derimod viser den sande Fornemhed sig netop som Virtuositet i at love, hvad Maleren i Schakspeares *Timon* siger: Vortrefflich! Versprechen ist die Sitte der Zeit, es öffnet die Augen der Erwartung: Vollziehen erscheint um so dummer, wenn es eintritt, und die einfältigen, geringen Leute ausgenommen, ist die Bethätigung des Wortes völlig aus der Mode. Versprechen ist sehr hofmännisch und guter Ton. Vollziehen ist eine Art von Testament, das von gefährlicher Krankheit des Verstandes bei dem zeugt, der es macht. (Cfr. 5te Akt, 1ste Scene). Fremdeles, naar Systemet blev læst, da skulde Læsningen maaskee tjene til at gjøre Forskjel mellem dem, der ansaaes for at forstaae det, og dem, der ansaaes for ikke at forstaae det, der skulde opkomme Tvedragt og Partier, medens nu den hele Slægt lever i Samdrægtighed og Egalitet ligeoverfor Løftet, hvilket ethvert Menneske er lige nært.